

19 ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

ROSA NERA

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ 2022-2023

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

1. ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΔΕΗ ΣΤΙΣ ΜΟΥΡΝΙΕΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/6
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ, 2022
2. ΌΧΙ ΆΛΛΕΣ ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΙΣ, ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΗ!
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2022
3. ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΌΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΆ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΆ ΤΗΣ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2022
4. ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, 19:00, ΠΛ. ΑΓΟΡΑΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2022
5. ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ! ΑΛΛΗΛΕΓΓΎΗ
ΣΤΟΝ ΑΓΏΝΑ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΎΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΏΝΗ ΖΉΒΑ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2022
7. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ 10ΗΣ ΔΕΚΈΜΒΡΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΊΟ
ΚΡΗΤΗΣ, ΑΠΌ ΤΗΝ ΚΑΤΆΛΗΨΗ ROSA NERA ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ
ΣΧΉΜΑ ΕΡΕΥΝΗΤΏΝ/ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΏΝ Ε.Μ.Π. «RESEARCH CRITIQUE»
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2023
8. ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΊΑ ΣΥΓΚΆΛΥΨΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 2022
9. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΊΠΕ ΤΗΝ ΑΛΉΘΕΙΑ!
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2023
10. 8Η ΜΆΡΤΗ - ΚΕΊΜΕΝΟ ΚΑΙ ΚΆΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΊΑ ΑΓΟΡΑΣ ΑΠΌ
ΤΙΣ 10 Π.Μ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 7 ΜΑΡΤΊΟΥ, 2023
11. 1Η ΜΆΗ: ΔΊΨΑ ΓΙΑ ΖΩΉ, ΌΧΙ ΜΙΖΕΡΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΉ. ΟΡΓΆΝΩΣΗ ΑΠΌ ΤΑ
ΚΆΤΩ, ΑΓΏΝΕΣ ΤΆΞΙΚΟΊ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΑΠΡΊΛΊΟΥ, 2023

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΔΕΗ ΣΤΙΣ ΜΟΥΡΝΙΕΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΉ 24/6

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 22 ΙΟΥΝΪΟΥ, 2022

Δεν είναι ακρίβεια είναι ληστεία

Το ρεύμα, όπως και το νερό και η στέγη, θα πρέπει να είναι κοινωνικά αγαθά και όχι αντικείμενα εμπορευματικής σχέσης, δηλαδή κοινά και προσιτά σε όλες και όλους. Και ακριβώς επειδή χωρίς ρεύμα, νερό και στέγη η επιβίωση είναι αδύνατη, η πρόσβαση στα συγκεκριμένα αγαθά πρέπει να γίνει αναφαίρετο δικαίωμα κάθε ανθρώπου – ανεξάρτητα καταγωγής και κοινωνικής θέσης.

Οι πολιτικές και στρατιωτικές διοικήσεις του σύγχρονου ελληνικού κράτους, από τη χούντα των συνταγματαρχών μέχρι τις τωρινές, είχαν και έχουν ως στόχο την ιδιωτικοποίηση της ενέργειας με στόχο το κέρδος για τις εταιρείες και τις τσέπες των αφεντικών και το χρέωμα του κόστους στην κοινωνία, κυρίως στα πιο «αδύναμα» κομμάτια της. Από τα τέλη του ‘90 μέχρι σήμερα, η σκληρή ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών αγαθών αποτελεί συνέχιση της κρατικής στρατηγικής εξόντωσης όσων περισσεύουν για το σύστημα εκμετάλλευσης, και ιδίως των ανέργων και των φτωχών.

Το τελευταίο διάστημα βλέπουμε τις τιμές του ρεύματος και των καυσίμων να αυξάνονται εκθετικά, με τη δικαιολογία ότι ευθύνεται ο πόλεμος. Μια ακόμα κρίση μετά την πανδημία, μια ακόμα κρίση της κερδοφορίας του καπιταλισμού στις πλάτες της εργατικής τάξης, βαφτίζεται ως αναπόφευκτη κατάσταση.

Ένα παράδειγμα ληστρικής πολιτικής κεφαλαίου και κράτους είναι η περίφημη ρήτρα αναπροσαρμογής – η οποία λειτουργεί σύμφωνα με τους κανόνες του χρηματιστηρίου και των τιμών που ορίζουν οι εταιρίες «πράσινης» και μη ενέργειας και είχε ως συνέπεια την αδυναμία πληρωμής λογαριασμών σε χιλιάδες σπίτια και τη διακοπή ρεύματος. Ακόμα κι αν η ρήτρα αναπροσαρμογής πάγωσε, θα συνεχίσουμε να την πληρώνουμε από την τσέπη μας, μιας και το βάρος της εξόφλησής της θα το επωμιστεί το Ταμείο Ενεργειακής Μετάβασης.

Οι διακοπές ρεύματος και νερού από το κράτος, σε φτωχές εργατικές οικογένειες ντόπιων και μεταναστών αλλά ακόμα και σε ηλικιωμένους με χαμηλή σύνταξη που αδυνατούν να τα βγάλουν πέρα με τις αυξήσεις λογαριασμών και τις μειώσεις μισθών και συντάξεων, είναι ενδεικτικά για το τι σημαίνει το καπιταλιστικό σύστημα που ζούμε.

Το ενεργειακό κόστος ανεβαίνει στα εργατικά και τα φτωκά νοικοκυριά, η συνολική κατανάλωση των οποίων είναι στην πραγματικότητα ελάχιστη συγκριτικά με τις μεγάλες παραγωγικές μονάδες των αφεντικών. Το κράτος προστατεύει τα ισχυρά εργοδοτικά συμφέροντα, όπως και τις κερδοσκοπικές εταιρίες που αδιαφορούν για την ανθρώπινη ζωή και εκμεταλλεύονται την ενέργεια και την εργασία (χαρακτηριστικά, το βιομηχανικό ρεύμα κοστίζει λιγότερο από το οικιακό ωστόσο οι έκτακτοι φόροι-χαράτσι επιβαρύνουν εξίσου όλους μας).

Σε μια περίοδο που τα αφεντικά κοινωνικοποιούν τα κόστη τους πάνω στις ζωές μας, βασικά κοινωνικά αγαθά θα είναι προσβάσιμα με σκληρότερα ταξικά κριτήρια.

Παράλληλα με τις ιδιωτικοποιήσεις εμφανίζονται και άλλοι κερδοσκοπικοί ιδιωτικοί «εναλλακτικοί» πάροχοι ενέργειας, που ήδη λειτουργούν αντικοινωνικά και στην ουσία χωρίς ουσιαστικό κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό έλεγχο.

Χαρακτηριστικό της αθλιότητας των ντόπιων και ξένων αφεντικών γύρω από το ενεργειακό ζήτημα είναι το παράδειγμα της Κρήτης. Από τη μία πλευρά, οργανώνεται μια άγρια καταστροφή κοινοτήτων και της φύσης μέσα από ανορθολογικές εγκαταστάσεις των βιομηχανικών Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (ΒΑΠΕ) με κερδοσκοπικά, πλήρως αντικοινωνικά κριτήρια, και από την άλλη το ίδιο πολιτικό προσωπικό «ανακαλύπτει» τάχα πετρέλαιο και φυσικό αέριο γύρω από τη νησί.

Οργανώσεις κατοίκων της Κρήτης και της Γαύδου ήδη έχουν πάρει θέση ενάντια στις πολιτικές αναζήτησης και εξόρυξης πετρελαίου. Καθόλου τυχαία, για «ελληνικό πετρέλαιο» μιλάγανε και τα καθίκια της χρυσής αυγής, οι μεγαλύτεροι λακέδες των αφεντικών. Στον εμπορευματοποιημένο κόσμο του 21 ου αιώνα η ψευδαίσθηση του καταναλωτισμού ως μιας θεμελιώδους ελευθερίας του δυτικού πολιτισμού δεν αναιρεί την πραγματικότητα των ταξικών φραγμών.

Επειδή τίποτα δε χαρίζεται από τα αφεντικά, το κράτος και τους λακέδες τους, εμείς λέμε:

–Επανασυνδέσεις ρεύματος παντού, οργάνωση και αντίσταση σε συνελεύσεις γειτονιών και εργατικά συμβούλια, ενάντια σε κάθε επίθεση υποτίμησης της ζωής και της εργασίας μας από το κράτος, τα αφεντικά και τους εθνικιστές.

–Αγώνες ταξικοί και κοινωνικοί, ντόπιων και μεταναστών, ενάντια σε κάθε εμπορευματική χρήση της ενέργειας από τους εκμεταλλευτές.

– Αγώνες για την κοινωνικοποίηση των αγαθών της στέγης, του νερού και της ενέργειας. Κοινοί αγώνες όλων των καταπιεσμένων ενάντια στους κερδοσκόπους και τους εκμεταλλευτές, καμία υποχώρηση σε κρατικά αντικοινωνικά και αντι-περιβαλλοντικά σχέδια γύρω από την ενέργεια.

ΌΧΙ ΆΛΛΕΣ ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΙΣ, ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΝ ΕΪΣΑΙ ΜΟΝΗ!

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2022

Με αφορμή τις προσπάθειες συγκάλυψης υποθέσεων βιασμών επικαιροποιείται από την Κατάληψη Rosa Nera, το κείμενο για την υπόθεση της Γεωργία Μπίκα, η καταγγελία της οποίας επιχειρείται διαρκώς να “θαφτεί” από την αστυνομία και τη δικαιοσύνη καθώς θίγονται ισχυροί οικονομικοί και κυβερνητικοί παράγοντες. Οι δικαστικές εξελίξεις στην υπόθεση ομαδικού βιασμού της Γεωργία Μπίκα, στην υπόθεση της δολοφονίας Ζακ Κωστόπουλου και στο δικαστήριο Λιγνάδη κινούνται στο ίδιο περιβάλλον προστασίας, ατιμωρησίας ή σχετικοποίησης των εγκλημάτων της πατριαρχίας, των ρατσιστών και της αστικής τάξης.

Το κείμενο της Κατάληψης Rosa Nera για την υπόθεση της Θεσσαλονίκης:

Όχι άλλες συγκαλύψεις, Γεωργία δεν είσαι μόνη!

Η υπόθεση της φρικτής κακοποίησης, νάρκωσης και βιασμού, της 24χρονης Γεωργίας Μπίκα στην Θεσσαλονίκη, από νεαρά αφεντικά – κληρονόμους περιουσιών της αστικής τάξης βρίσκεται στο προσκήνιο των δημόσιων και των πιο ιδιωτικών διαδικασιών λόγου.

Πρόκειται για μία ακόμα περίπτωση ανδρικής – πατριαρχικής – έμφυλης βίας στην Ελλάδα, όπου η καταγγέλουσα επιλέγει να σπάσει την σιωπή, να μιλήσει δημόσια και να αντιπαρατεθεί με τους βιαστές και το κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό τους κεφάλαιο.

Η 24χρονη συγκρούστηκε μάλιστα με ένα ισχυρό δίκτυο συγκαλύψης των βιαστών, όπως φάνηκε από τις απειλές και την αντίδραση των αστών βιαστών στο περιβάλλον της γυναίκας και σε όσους καταγγείλαν τον βιασμό.

Ιδιαίτερη βαρύτητα πρέπει να δοθεί και στο σκάνδαλο της φρικτής και κακοποιητικής αρχικής αντιμετώπισης της από την αστυνομία που δείχνει και την συνειδητή «ανεπάρκεια» των θεσμών, όταν πρόκειται βέβαια για ανθρώπους που δεν ανήκουν στις ελίτ. Όταν κατήγγειλε τον βιασμό, η αστυνομία όχι μόνο δεν ευαισθητοποιήθηκε από το έκτακτο της υπόθεσης, αλλά η 24 χρονη εξαναγκάστηκε να μην πλυθεί για τρεις μέρες, ώστε να την εξετάσει ιατροδικαστής.

Τέτοιες πρακτικές ουσιαστικά εκβιάζουν την παραίτηση όσων έχουν κακοποιηθεί. Όπως φαίνεται, στην περίπτωση της 24χρονης, δεν τα κατάφεραν. Στην περίπτωση της Γεωργίας Μπίκα ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε – όχι άδικα – στην ταξική τοποθέτηση των βιαστών. Άλλωστε, στα πρόσφατα γεγονότα που διαρκώς αποκαλύπτονται μετά τις υποθέσεις βιασμών στον αθλητισμό ή/ και στις υποθέσεις όπως αυτές του Δ. Λιγνάδη ή του Ν. Γεωργιάδη, αναδείχθηκε παράλληλα και ένα κύκλωμα, τα δίκτυα του οποίου απλώνονται στις δικαστικές αρχές, στην κυβέρνηση, στις «καλές» οικογένειες των αστών, των υπουργών, των «εθνικών star». Πράγματι, η εκμετάλλευση και οι ανισότητες του φύλου συναρθρώνονται και με τις ταξικές ανισότητες στον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας.

Όμως, ο βιασμός, οι δολοφονίες και οι κακοποιήσεις γυναικών ή/και ΛΟΑΤΚΙ ατόμων δεν αφορούν μόνο μια συγκεκριμένη κοινωνική τάξη, οι βιαστές δεν είναι μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα αλλά προέρχονται από όλα τα κοινωνικά στρώματα.

Η ατιμωρησία τους και το φονικό τους θράσος τους προέρχεται από τις έμφυλες διακρίσεις και τις καταπίεσεις, τις ανισότητες φύλου σε όλους τους θεσμούς που οργανώνεται η κοινωνική ζωή, στην οικογένεια, τα ζευγάρια, την εργασία, την αναπαραγωγή. Οι υποθέσεις βιασμών που φτάνουν να γίνονται κεντρικές στον δημόσιο λόγο – όπως και η περίπτωση του βιαστή ιερωμένου στα Πατήσια που κακοποιούσε ανήλικα κορίτσια – είναι ένα κομμάτι μόνο της κοινωνικής φρίκης. Οι βιασμοί των προσφυγισσών στις απάνθρωπες φυλακές ψυχών συνήθως απασχολούν κάποια περιθωριακά μονόστηλα στον τύπο.

Η κοινωνική ιστορία της αποδοχής των βιασμών και της βίας κατά των γυναικών έχει ένα βαθύ παρελθόν καταπίεσης της γυναικείας δημιουργικότητας και επιθυμίας. Ο βιασμός και η πατριαρχική βία κατά των γυναικών είναι η αθλιότητα που προκύπτει από την υποτίμηση της γυναικείας ζωής, της γυναικείας επιθυμίας, της άνισης γυναικείας εργασίας μέσα ή έξω από το σπίτι, όπως και από τους αποκλεισμούς της γυναίκας από την πολιτική και την κοινωνική ζωή.

Η βία κατά των γυναικών έρχεται να επικυρώσει την κοινωνική συναίνεση σε ένα κυριαρχούμενο ρόλο. Ο βιαστής δημιουργείται ως προνομιούχο κοινωνικό φύλο μέσα στην κουλτούρα του άνδρα ως ιδιοκτήτη των γυναικείων σωμάτων – και η σχέση ιδιοκτησίας φτάνει στο όριό της με το δικαίωμα στην ατιμώρητη κακοποίηση του γυναικείου σώματος, ως να πρόκειται όχι για έναν άνθρωπο αλλά για ένα «πράγμα». Η ταυτότητα του άνδρα – ιδιοκτήτη (είτε ανήκει στα ψηλά, είτε στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα) είναι μια βίαιη ταυτότητα, καθώς συνδέεται με την άσκηση ψυχολογικής ή σωματικής επιβολής κατά των μη προνομιούχων: των γυναικών, των παιδιών, των μεταναστριών. Και είναι η βία των ιδιοκτητριών τάξεων, φύλων και ομάδων συμφερόντων απέναντι σε όσους βρίσκονται σε πιο αδύναμη κοινωνική θέση που θεωρείται αποδεκτή ως τρόπος επίλυσης των κοινωνικών ζητημάτων.

Κάτι όμως φαίνεται να αλλάζει σε κάποιες περιοχές και στιγμές στον πλανήτη. Στην Χιλή, στην Πολωνία, στην Ινδία έχουμε τρανταχτά παραδείγματα όπου τα γυναικεία κινήματα καταφέρνουν να επιβάλλουν την ατζέντα τους, να αλλάξουν τους νόμους και τους θεσμούς, να αποκρυσταλλώσουν νίκες και βήματα μπροστά στα ζητήματα της ισότητας και στους αγώνες για το τέλος των έμφυλων διακρίσεων. Ο αντίκτυπος αυτών των γεγονότων έχει φτάσει και εδώ. Τα τελευταία χρόνια οι συγκρούσεις γύρω από το τέλος της ανοχής στην έμφυλη καταπίεση, εκμετάλλευση και βία αλλάζουν τόσο τις συλλογικότητες, όσο και τον τρόπο που η κοινωνία συζητάει αυτά τα θέματα.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ, 19:00, ΠΛ. ΑΓΟΡΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΪΟΥ, 2022

Περιμένοντας τις εξελίξεις γύρω από τη δίκη της Χ.Α. στις 28 Σεπτέμβρη, βλέπουμε το ελληνικό κράτος να συνεχίζει την εφαρμογή ενός μέρους της ατζέντας των νεοναζί και όχι τυχαία. Οι πνιγμοί και οι φυλακίσεις προσφύγων και μεταναστριών, η προστασία βιαστών ανηλίκων την ίδια στιγμή που ρατσιστικά εγκλήματα και γυναικοκτονίες κουκουλώνονται από μπάτσους ή δικαστές, τα πολεμικά σενάρια που δίνουν και παίρνουν, η υποτίμηση της ζωής και της εργασίας, αποτελούν κι αυτά τη νέα επίθεση στους από τα κάτω και στα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας.

9 χρόνια, λοιπόν, από τη δολοφονία του Π. Φύσσα ο αντιφασιστικός αγώνας δεν τελειώνει ποτέ.

Η Χ.Α. υπήρξε το μακρύ χέρι του κράτους και ένα απ' τα πρώτα όπλα της Ελληνικής Αστυνομίας, καθώς η τελευταία σχεδίαζε τον έλεγχο της εργατικής τάξης μέσα στο περιβάλλον της καπιταλιστικής κρίσης. Η λειτουργία της Χρυσής Αυγής ήταν πλήρως συντονισμένη με τις προτεραιότητες ελέγχου και καταστολής που είχε ανάγκη το ελληνικό καπιταλιστικό σύστημα για την περίοδο εκείνη. Η Χρυσή Αυγή προσπάθησε να κυριαρχήσει στο πεζοδρόμιο για να βουλώσει το στόμα όσων έτρωγαν την κρίση στη μούρη.

Η αντιφασιστική συνείδηση και μνήμη δεν περιορίζεται στο να μην ξεχνάμε τους ανθρώπους που δολοφονήθηκαν από τους φασίστες ή να αναγνωρίζουμε ότι ο φασισμός είναι κάτι “κακό”. Τα ρατσιστικά και φιλοπόλεμα μορφώματα που ξεπηδούν σε “περιόδους κρίσης” και η θεωρία των “δύο άκρων”, έρχονται για να μας κάνουν να ξεχάσουμε. Να ξεχάσουμε με ποianού τα συμφέροντα είμαστε, με ποιον θα βαδίσουμε στον δρόμο και θα φωνάξουμε για το δίκιο. Με τους φασίστες και τα αφεντικά τους ή με τους αντιφασίστες και αντιφασίστριες;

Η μνήμη και η αντιφασιστική συνείδηση βρίσκεται στους αγώνες του σήμερα. Ποτέ δε θα ξεχαστεί η αντίσταση του Παύλου, απέναντι σε μια ολόκληρη τοπική οργάνωση των ναζί που δρούσε με τη διακριτική παρακολούθηση της αστυνομίας. Ποτέ δε θα σταματήσουμε να αγωνιζόμαστε ενάντια στον φασισμό.

Για την δίκη της Χ.Α. στις 28 Σεπτέμβρη

Είμαστε ενάντια στις φυλακές, σίγουρα δεν εμπιστευόμαστε την ελληνική δικαιοσύνη, είμαστε όμως και ενάντια στους φασίστες και δίπλα στους αντιφασίστες/αντιφασίστριες. Αντιλαμβανόμαστε ότι οι αγώνες των από τα κάτω μπορούν να εκτρέψουν τη σημερινή αποδημοκρατικοποίηση των θεσμών και να πιέσουν τη δικαστική εξουσία να μην ξεπλύνει για ακόμη μια φορά τα καθάρματα της Χ.Α. Στεκόμαστε σε μια φράση της Ελλ. Δικαιοσύνης που λέει “στο όνομα του ελληνικού λαού” και με βάση αυτή δικαιολογείται κάθε αυθαιρεσία της δικαστικής εξουσίας, κάθε παράβαση του νόμου ή του συντάγματος απέναντι σε όποιον αυτή θέλει. Ξέρουμε πως η δικαστική εξουσία δεν είναι ανεξάρτητη και πως δρα με συγκεκριμένα συμφέροντα. Βρίσκεται πάντα στο πλευρό των ισχυρών και ποτέ με τους φτωχοδιαβόλους, ποτέ με τους αντιφασίστες, ποτέ με το δίκιο. Κι όσες φορές έχει συμβεί αυτό ήταν επειδή ο κόσμος του αγώνα, που ακόμα θυμάται και ακόμα υπερασπίζεται το δίκιο βρισκόταν εκεί για να πιέσει να παρθεί η σωστή απόφαση.

Για αυτό στις 18 και στις 28 Σεπτέμβρη θα είμαστε στον δρόμο ενάντια στους φασίστες και τα αφεντικά τους, μαζί με την οικογένεια του Παύλου και κάθε αντιφασίστα και αντιφασίστρια.

Με ενότητα στη βάση του κινήματος και της κοινωνίας ο αντιφασιστικός αγώνας δίνεται παντού, στα δικαστήρια, στους δρόμους, στις γειτονιές μας, στα σχολεία, στους χώρους εργασίας και σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής.

Ούτε στα Χανιά ούτε πουθενά, τσακίστε τους φασίστες!

Για την 24χρονη Γεωργία αλλά και όλες τις επώνυμες και ανώνυμες, ορατές και αόρατες γυναίκες που σπάνε την σιωπή. Αλλά και για τις γυναίκες που λείπουν, λόγω της πατριαρχικής βίας και της ανοχής σε αυτήν.

– Να σταθούμε με αλληλεγγύη στον δρόμο, σε κάθε συζήτηση, σε κάθε πεδίο αντιπαράθεσης για την ισότητα και για το οριστικό τέλος της φονικής βίας και των έμφυλων καταπιέσεων.

– Κοινωνική αλληλεγγύη, δημιουργία φεμινιστικών και καταρτισμένων δωρεάν υποδομών στήριξης όσων έχουν βιώσει την πατριαρχική βία σε κάθε περιοχή της χώρας.

– Κοινωνική λογοδοσία και καμία ειρήνη για τους εμπλεκόμενους στα θεσμικά κυκλώματα συγκάλυψης των βιασμών και τους υποστηρικτές τους που απειλούν όσες σπάνε την σιωπή. Είτε αυτά τα υποκείμενα κρύβονται ανώνυμοι στον ρατσιστικό όχλο, είτε είναι επώνυμοι υποστηρικτές των εγκληματιών που τους συγκαλύπτουν μέσα από τα ΜΜΕ, τα δικαστικά κυκλώματα, τα υπουργεία ή την αστυνομία.

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΌΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2022

Η 4χρονη σύρια προσφύγισσα Nasif θα ταφεί στην Κρήτη μετά από επιθυμία της οικογένειας της, μέλη της οποίας νοσηλεύονται ακόμα. Ταξίδεuan από το Λίβανο και την Συρία για μια καλύτερη ζωή, όπως θα κάνει πάντα το ανθρωπινό είδος.

Πρόκειται για μία ακόμα διακρατική δολοφονία λόγω της εγκληματικής άρνησης διάσωσης, άρνησης σε ότι ορίζει το δίκαιο της θάλασσας και οι στοιχειώδεις ανθρώπινες αξίες, παρά τις εκκλήσεις των προσφύγων, των συγγενών τους, των οργανώσεων αλληλεγγύης.

Εκκλήσεις οι οποίες έχουν καταγραφεί και αγνοηθεί ήδη δύο μέρες πριν φορτηγό πλοίο περισώσει τους πρόσφυγες και μεταφερθεί η 4χρονη προσφύγισσα και άλλοι τραυματίες στο νησί. Μία ακόμα γυναίκα από το ίδιο πλοιάριο έχασε το 8μηνών έμβρυο της, το οποίο επιθυμούν να ταφεί στην Κρήτη μαζί με την 4χρονη Nasif.

(Το νήμα των εκκλήσεων και η γεωγραφική θέση προέρχεται από το δίκτυο Alarm Phone, για το έγκλημα της άρνησης διάσωσης)

Μια μέρα πριν τον θάνατο της 4χρονης, οι εκκλήσεις οργανώσεων και της Ύπατης Αρμοστείας για άλλο, διαφορετικό, προσφυγικό πλοίο βόρεια της Κρήτης αγνοήθηκαν, για 4 ολόκληρες μέρες. Υπάρχει μαρτυρία από την οργάνωση Alarm Phone ότι δέχτηκαν επίθεση από φουσκωτό με ένοπλους και πολύ πιθανόν επαναπροωθήθηκαν.

Δυστυχώς αυτά τα εγκλήματα δεν είναι σπάνια, ούτε εξαιρέσεις. Πρόκειται για ενορχηστρωμένα εγκλήματα κατά της ανθρώπινης ζωής: Φονικές και παράνομες επαναπροωθήσεις, εγκλεισμοί προσφύγων, άρνηση των δικαιωμάτων ασύλου, δουλεμπόριο, βασανιστήρια και δολοφονίες έχουν τεκμηριωθεί τις τρεις τελευταίες δεκαετίες ως το ρεπερτόριο των ρατσιστικών εγκλημάτων από τις συνοριοφυλακές και το λιμενικό των ευρωπαϊκών κρατών, της Ελλάδας, της Τουρκίας και των κρατών της Β. Αφρικής.

Την Τετάρτη 7 Σεπτεμβρίου μέρος των κινημάτων και των συλλογικοτήτων των Χανίων προχώρησαν ανταναικλαστικά σε παράσταση διαμαρτυρίας στο λιμενικό, με μηνύματα – καλέσματα από την Κατάληψη Rosa Nera, το Κοινωνικό Στέκι – Στέκι Μεταναστών, την ΚΕΕΡΦΑ και συντρόφους/ συντρόφισσες.

Μετά την παράσταση διαμαρτυρίας έγινε πορεία στην παλιά πόλη και το ενετικό λιμάνι των Χανίων.

Οι κινήσεις αλληλεγγύης συνεχίζονται και υπάρχει ανάγκη για συμμετοχή αλλά και οικονομική ενίσχυση των προσφυγικών οικογενειών που βρίσκονται ακόμα στο νησί.

Τα παιδιά της προσφυγιάς έχουν πρόσωπο και όνομα, δεν είναι αριθμοί σε λίστες, δεν είναι ροές είναι ζωές. Να σταματήσουμε όλα τα κρατικά εγκλήματα κατά της ανθρώπινης μετακίνησης και της ανθρώπινης ζωής.

* Το κάλεσμα της Παράστασης Διαμαρτυρίας 19: 00 στο λιμεναρχείο Χανίων, στο παλιό λιμάνι, Τετάρτη 7 Σεπτεμβρίου
Κάλεσμα συντρόφων και συντροφισσών από την Κατάληψη Rosa Nera, το Κοινωνικό Στέκι – Στέκι Μεταναστών Χανίων και την Στέγη των Ρόδων.
– 4 χρονών νεκρή σε προσφυγική βάρκα στον νότο της Κρήτης.
Οι θάνατοι/ δολοφονίες προσφύγων είναι αποτέλεσμα των διακρατικών πολιτικών άρνησης διάσωσης των ζώων που βρίσκονται σε κίνδυνο και της καταπάτησης των κοινωνικών κατακτήσεων του ασύλου και της ελευθερίας της μετακίνησης.
Το ρατσιστικό ρεπερτόριο απέναντι στο προσφυγικό ταξίδι και την μεταναστευτική ζωή είναι τα βασανιστήρια, οι παράνομοι εγκλεισμοί, οι φονικές επαναπροωθήσεις, η άρνηση κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων, η υποτίμηση της μεταναστευτικής εργασίας.
Να σταματήσουμε τα κρατικά εγκλήματα!
Συγκέντρωση στις 7: 00 μ.μ. στη λιμενική αρχή Χανίων.

ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΠΕΝΔΥΤΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΑ! ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΖΗΒΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 2022

Τα Εξάρχεια δεν θα γίνουν τουριστική και επενδυτική αποικία

Αυτές τις μέρες, με την περίφραξη της πλατείας Εξαρχείων, ώστε να ξεκινήσουν τα έργα του μετρό, ζούμε μια από τις τελευταίες σκηνές του κρατικού με ιδιωτική χρηματοδότηση έργου, το οποίο έχει σαν στόχο την οριστική εξουδετέρωση αυτής της γειτονιάς της Αθήνας ως τόπου αντίστασης και αλληλεγγύης. Τα Εξάρχεια, θέατρο συγκρούσεων σπουδαστών μελών του ΕΛΑΣ κατά των Βρετανών κατακτητών και των ντόπιων συνεργατών τους κατά τα Δεκεμβριανά του 1944, επίκεντρο της αντίστασης κατά της Χούντας με αποκορύφωμα το Πολυτεχνείο το 1973, μήτρα του συγκρουσιακού ανταγωνιστικού κινήματος κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80, τόπος σύνδεσης με σύγχρονους αγώνες όπως η εξέγερση του 2008 και οι Πλατείες του 2011, δεξιώθηκε για αρκετές δεκαετίες πολιτικές συλλογικότητες, καταλήψεις, πρωτοβουλίες κοινωνικής αλληλεγγύης, ομάδες καλλιτεχνών, ρεύματα σκέψης, ιδέες και δράσεις ανθρώπων που δεν χωρούσαν στις θεσμοθετημένες λύσεις πολιτικής ή άλλης έκφρασης.

Το κλείσιμο της πλατείας Εξαρχείων με λαμαρίνες, με σκοπό να αρχίσει η εκσκαφή, ξεριζώνοντας τα δέντρα –μοναδικό χώρο πρασίνου στο κέντρο της γειτονιάς–, ολοκληρώνει τον πολιτικό σχεδιασμό για τη μετατροπή της σ' ένα ακόμα αμιγές διασκεδαστήριο και τουριστικό προορισμό εντός του αστικού ιστού. Ωστόσο, ο σχεδιασμός αυτός είναι παλιός. Ξεκίνησε πριν από 12 χρόνια με την εγκατάσταση μαφιών πώλησης ουσιών στην πλατεία και πέριξ αυτής, ώστε να αυξηθεί η εγκληματικότητα –σε μια γειτονιά που εκείνη την εποχή ήταν από τις πιο ασφαλείς της Αθήνας– και να υποβαθμιστεί η περιοχή.

Μαζί με τους ναρκέμπορους, το κράτος τοποθέτησε ορδές ένστολων μπάτσων και ασφαλιτών και κατέστησε τη γειτονιά την πιο αστυνομικατούμενη περιοχή τουλάχιστον της Ελλάδας, ενώ ταυτόχρονα ανέπτυσσε τη ρητορική του «άβατου». Η αστυνομία όμως ουδέποτε ασχολήθηκε με την πώληση ουσιών κάτω από τη μύτη της ή με την κλιμακούμενη βία, απότοκο της δράσης των μαφιών στην περιοχή. Το έργο της ήταν μόνο η καταστολή των κατοίκων και των ανθρώπων που δραστηριοποιούνταν πολιτικά εκεί. Με το πέρασμα του χρόνου και παρ' όλες τις προσπάθειες κατοίκων, συλλογικοτήτων και κοινωνικών εγχειρημάτων των Εξαρχείων, το πλάνο του εξευγενισμού πέτυχε: η υποβάθμιση ανάγκασε αρκετούς ιδιοκτήτες να πουλήσουν όσο-όσο τα σπίτια τους σε διεθνή και εγχώρια fund, τα οποία μετέτρεψαν τις οικίες μόνιμων κατοίκων σε Airbnb. Τα ενοίκια έφτασαν στα ύψη με αποτέλεσμα πολλοί/ές να εγκαταλείψουν την περιοχή. Έτσι, τα Εξάρχεια από ένα ιστορικό κέντρο αγώνα μετατράπηκε σ' ένα ακόμα τουριστικό πάρκο κατανάλωσης.

Το πλάνο αυτό φαίνεται να ολοκληρώνεται με την κατασκευή ενός σταθμού μετρό –ενώ σε απόσταση ενός χιλιόμετρου από την πλατεία υπάρχουν τρεις ακόμα σταθμοί– καθώς και άλλα παράλληλα επενδυτικά πρότζεκτ, με προεξάρχοντα την παράδοση του λόφου του Στρέφη –χώρου αναψυχής και πραγματοποίησης πολλών καλλιτεχνικών και πολιτικών εκδηλώσεων για τους κατοίκους των Εξαρχείων– στην εταιρία Prodea, η οποία με «έργα αναβάθμισης» απλώς θα καταστήσει τον χώρο μη δημόσια προσβάσιμο με ελέγχους στις εισόδους του λόφου και εγκατάσταση καμερών, καθώς επίσης και τη μουσειοποίηση του Πολυτεχνείου, τα κτήρια του οποίου, εκτός από τη μνήμη αγώνων και αντιστάσεων, φιλοξενούν συνελεύσεις, συλλογικότητες και πλήθος εκδηλώσεων.

Ο ζόφος στον οποίο έχουν περιέλθει τα Εξάρχεια με την έναρξη των έργων του μετρό στην πλατεία δεν θα μπορούσε να μη συνοδεύεται από τις δυνάμεις καταστολής, οι οποίες εν είδει στρατού κατοχής καταπνίγουν με χημικά και άμετρη βία κάθε προσπάθεια αντίστασης εν τη γενέσει της. Παραδείγματα αυτής της τάξης πραγμάτων που έχει διαμορφωθεί στην πλατεία και γύρω από αυτή αποτελούν τα χημικά και το ξύλο που έρρεαν άφθονα στη φεμινιστική πορεία για την απόπειρα βιασμού σε στενό των Εξαρχείων, οι αδιάκριτες συλλήψεις και προσαγωγές συντρόφων/ισσών που κάθε πρωί μαζεύονται μπροστά στις λαμαρίνες, το περιστατικό κακοποίησης γυναίκας από τα ΜΑΤ μέσα από τις λαμαρίνες, καθώς και ο αναίτιος ξυλοδαρμός του αναρχικού συντρόφου Αντώνη Ζήβα στις τουαλέτες του Α.Τ. Ομόνοιας.

Ο Αντώνης, επιστρέφοντας σπίτι του, ακούμπησε σταλιασμένο αστυνομικό κάπου στην πλατεία Βάθη, ο οποίος στη συνέχεια του επιτέθηκε, μολονότι του ζητήθηκε συγγνώμη. Η αντίδραση του Αντώνη στην απρόκλητη επίθεση του Δελτά έφερε την προσαγωγή του στο Α.Τ. Ομόνοιας, όπου έλαβε χώρα ο θρασύδειλος ξυλοδαρμός. Η περίπτωση αυτή αποτελεί ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα γραφής της πολιτικής της κυβέρνησης, η οποία πλέον αποκάλυπτα και χωρίς να αισθάνεται την ανάγκη να αιτιολογήσει τις επιλογές και τις μεθόδους της, επιβάλλει καθεστώς εξαίρεσης σε ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού και όχι μόνο σε αυτούς/ές που αντιστέκονται, συνοδευόμενο από ωμή βία.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των Εξαρχείων όμως θα συνεχιστεί. Η αντίσταση των κατοίκων και των πολιτικών συλλογικοτήτων της περιοχής με την αλληλεγγύη όλων μας εντείνεται με συνεχείς πορείες και συγκεντρώσεις, μέχρι να αναγκάσει την κυβέρνηση να αποσύρει τις λαμαρίνες και τους μπάτσους της από την πλατεία.

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε όσους/ες αγωνίζονται ενάντια στην αποικιοκρατική εισβολή στην πλατεία Εξαρχείων, στον Αντώνη Ζήβα, ο οποίος περνάει από δίκη εξ αναβολής στις 18 Οκτωβρίου, και στα υπόλοιπα θύματα της αστυνομικής αυθαιρεσίας που υποθάλλουν το κράτος και οι δικαστικές αρχές.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ 10ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ, ΑΠΌ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ROSA NERA ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ ΣΧΗΜΑ ΕΡΕΥΝΗΤΩΝ/ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΩΝ Ε.Μ.Π. «RESEARCH CRITIQUE»

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2023

Το Σάββατο 10 Δεκέμβρη, με μεγάλη συμμετοχή και σε συντροφικό κλίμα, πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο Κρήτης μια κριτική συζήτηση γύρω από τις πολλαπλές όψεις της ιδιωτικοποίησης της έρευνας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στην εκδήλωση, παρουσιάστηκαν θεωρητικές και ιστορικές εισηγήσεις από τις δύο συλλογικότητες πάνω στα σύγχρονα αντικείμενα της έρευνας (λ.χ. ασφάλεια, στρατός) και τον ρόλο του ερευνητή, την ιστορία της νομοθετικής αναδιάρθρωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, τις κοινωνικές αντιλήψεις για τον θεσμό του πανεπιστημίου καθώς και πάνω στα ερευνητικά προγράμματα του Πολυτεχνείου Κρήτης.

Στη συνέχεια, έγινε εισήγηση και από συντρόφισσα-συνδικαλίστρια του Συλλόγου Ερευνητών/Ερευνητριών και Εργαζομένων στην Έρευνα Ηρακλείου για τους αγώνες ενάντια στην υποτίμηση της εργασίας των ερευνητών/τριών. Στη συζήτηση που ακολούθησε ακούστηκαν βιωματικές τοποθετήσεις πάνω σε εργατικά και συνδικαλιστικά θέματα με άξονα τις αντιστάσεις στη διείσδυση των ιδιωτικών συμφερόντων στην πανεπιστημιακή έρευνα, τη διαχείριση της περιουσίας των ιδρυμάτων και τη φοιτητική μέριμνα για την εξυπηρέτηση αντικοινωνικών σκοπών από ιδιοτελή ή ακόμα και милитарιστικά συμφέροντα.

Η εισήγηση αναφορικά με την μπροσούρα του σχήματος Research Critique ξεκίνησε παρέχοντας ένα ιστορικό πανόραμα της σύνδεσης της πανεπιστημιακής έρευνας με προγράμματα του στρατού σε διεθνές και εθνικό επίπεδο. Ακολούθως, παρουσίασε τρόπους μέσα από τους οποίους εταιρίες και αφεντικά βρίσκουν φτηνή ή/και απλήρωτη εργασία, υποδομές και εξοπλισμό για να διεξάγουν τις έρευνές τους, εκφυλίζοντας τον κοινωνικό ρόλο του πανεπιστημίου. Έτσι, οι καθηγητές συχνά μετατρέπονται σε εκτελεστές project και «προσωπάρχες» ενός άτυπου –και συχνά εκβιαζόμενου– εργατικού δυναμικού. Σε αυτό το πλαίσιο παρουσιάστηκαν αρκετά παραδείγματα ερευνητικών προγραμμάτων με милитарιστικό και κατασταλτικό περιεχόμενο που έλαβαν χώρα στο ΕΜΠ από το 2000 και μετά, όπως και παραδείγματα συλλογικών αντιστάσεων σε αυτά.

Κατόπιν τη σκυτάλη των εισηγήσεων πήραν μέλη της πολιτικής συνέλευσης της Κατάληψης RosaNera, με τις οποίες επιχειρήθηκε η προσέγγιση του περιεχόμενου ενίοτε προσχηματικών εννοιών, όπως είναι η αναδιάρθρωση ή η μεταρρύθμιση, καθώς και του τρόπου με τον οποίο αυτές χρησιμοποιούνται ιδεολογικά για να θεμελιώσουν επιχειρήματα διασύνδεσης των ιδρυμάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με την επονομαζόμενη αγορά εργασίας. Παρουσιάστηκε αρχικά μια ιστορική αναδρομή των δομικών αλλαγών που επιχειρούν εδώ και δεκαετίες πολιτικές και οικονομικές ομάδες συμφερόντων με στόχο τον ιδιωτικό και κρατικό έλεγχο της διοίκησης, της έρευνας, της εργασίας, όπως και των πόρων των δημόσιων δαπανών που διοχετεύονται στα ιδρύματα της τριτοβάθμιας.

Επίσης, θεματοποιήθηκε η ένταση γύρω από τον ρόλο του ερευνητή στο πανεπιστήμιο-επιχείρηση, μέσα σε ένα ίδρυμα αποκομμένο από τον αστικό ιστό και απομονωμένο από την κοινωνική ζωή των κατοίκων της πόλης που εδρεύει. Σε αυτό το ίδρυμα, ολοένα και πιο αποξενωμένο από τις κοινωνικές ανάγκες, ο ερευνητής επιτελεί πολύ συχνά έναν κακοπληρωμένο ρόλο ενός εντολοδόχου σε ερευνητικά προγράμματα στα οποία αλλοτριώνεται η εργασία του καθώς δεν έχει λόγο πάνω στο περιεχόμενο ή τους σκοπούς της έρευνας. Τέλος, παρουσιάστηκαν πολλά παραδείγματα από το Πολυτεχνείο Κρήτης, γύρω από το management σε συγκεκριμένα ερευνητικά προγράμματα στα οποία κυριαρχεί η εκμετάλλευση απλήρωτης ή κακοπληρωμένης εργασίας, η κατασπατάληση δημοσίου χρήματος για να εξυπηρετηθούν ιδιωτικές εταιρίες ή κερδοφορία των οποίων συνδέεται με αντικοινωνικούς, αντιπεριβαλλοντικούς ακόμα και ρατσιστικούς-αντιπροσφυγικούς και милитарιστικούς σκοπούς.

Στη συζήτηση που ακολούθησε τοποθετήθηκαν σύντροφοι και συντρόφισσες, συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες, εργαζόμενες και εργαζόμενοι από τον χώρο της έρευνας μεταφέροντας ανάλογες εμπειρίες αγώνων ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της επιστημονικής έρευνας, όπως και ενάντια στην εκμετάλλευση της ερευνητικής εργασίας. Σε τοποθετήσεις που έγιναν, εκφράστηκε η επιθυμία για συνέχιση ανάλογων εκδηλώσεων και συζητήσεων με στόχο την έμπρακτη και κριτική αντίσταση στην αλλοτρίωση των κοινωνικών θεσμών της παιδείας.

Ωστόσο, αξίζει να σημειώσουμε πως, για άλλη μια φορά, δεν έλειψαν τα ευτράπελα από την πλευρά της δοτής και μη εκλεγμένης από τη φοιτητική κοινότητα διοίκησης του Πολυτεχνείου, η οποία προσπάθησε να απαγορεύσει την εκδήλωση και την ελεύθερη κυκλοφορία των ιδεών, κλειδώνοντας τις... αίθουσες. Όπως ήταν φυσικό, η καταπάτηση πολιτικών δικαιωμάτων μέσα στο Πολυτεχνείο δεν έγινε δεκτή και η εκδήλωση έγινε κανονικότατα στις αίθουσες του. Αξίζει να αναφέρουμε τις πρακτικές ερημοποίησης του ιδρύματος από τη διοίκηση: η αίθουσα όπου θα διεξαγόταν η εκδήλωση αρχικά βρέθηκε κλειδωμένη και ασφαλισμένη με δοκάρια πίσω από τις πόρτες. Επιπλέον, στην κεντρική πύλη γίνονταν ερωτήσεις από τον υπάλληλο-φύλακα προς τον κόσμο που ήθελε να μπει διότι μέσα «γινόταν εκδήλωση από κάτι αναρχικούς», όπως ειπώθηκε. Γνωρίζουμε βέβαια ότι το περιεχόμενο της συζήτησης ήταν αυτό που ενόχλησε την πρυτανική αρχή, καθώς στην εκδήλωση τεκμηριώθηκαν τόσο οι αντικοινωνικές έως απάνθρωπες επιλογές σε κατευθύνσεις των ερευνητικών προγραμμάτων όσο και οι επιεικώς απαράδεκτες εργασιακές συνθήκες που επικρατούν στον κλάδο της έρευνας.

Ως εκ τούτου, έχει ιδιαίτερη σημασία για εμάς πως αυτή η εκδήλωση έγινε στο Πολυτεχνείο Κρήτης με τη συμμετοχή και ανθρώπων που εργάζονται στην έρευνα αλλά και φοιτητών και φοιτητριών.

Θεωρούμε πως είναι ώρα να αλλάξει το περιεχόμενο της έρευνας αλλά και να τεθούν φραγμοί στην ιδιωτικοποίηση, την εκμετάλλευση και τον αυταρχισμό που επικρατεί στην ακαδημαϊκή ζωή. Είναι γεγονός πως το Πολυτεχνείο Κρήτης παράγει γνώση που εξυπηρετεί τις εταιρίες των όπλων και τη συνεργασία με το ΝΑΤΟ αλλά και άλλους στρατιωτικούς θεσμούς. Είναι επίσης γεγονός ότι παράγει γνώση χρηματοδοτούμενη από ιδιωτικές εταιρίες, από τα Ελληνικά Πετρέλαια και την Ελληνική Αστυνομία. Drones, θερμικές κάμερες, συστήματα εντοπισμού θέσης υψηλής ακρίβειας και συστήματα παρακολούθησης είναι οι τεχνολογίες αιχμής που παράγονται από τους ανασφάλιστους εργαζόμενους στην έρευνα, τους μεταπτυχιακούς και τους διδακτορικούς φοιτητές του.

Η γελοία –καταδικασμένη σε αποτυχία– προσπάθεια της διοίκησης να απαγορεύσει την εκδήλωση μας και την ελεύθερη και κριτική διακίνηση των ιδεών δεν πέρασε. Κατέδειξε, ωστόσο, τον σκοταδισμό που επικρατεί μέσα στους θεσμούς της ολοένα και πιο δυσπρόσιτης και λιγότερο δημόσιας εκπαίδευσης. Τασσόμαστε ενάντια στην παραγωγή τεχνολογίας ενάντια στην προσφυγική ζωή, ενάντια στην έρευνα που έχει στόχο την αστυνομική παρακολούθηση των ζώων μας, την υποτίμηση της εργασίας μας και τον πόλεμο. Απαιτούμε ένα Πανεπιστήμιο που θα λειτουργεί για το κοινό καλό, για τις εργατικές και τις κοινωνικές ανάγκες και τη διεθνή ειρήνη, με σεβασμό στους εργαζόμενους και στον ρόλο του ως κοινωνικού θεσμού.

Καταγγέλλουμε τη δοτή πρυτανική αρχή για την προσπάθεια φίμωσης της κριτικής συζήτησης και επιφυλασσόμαστε να βρισκόμαστε απέναντι σε κάθε ενέργειά του η οποία συμβάλλει στην περειαίρω υποτίμηση των ζώων μας.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΜΕΘΟΔΕΥΜΕΝΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 2023

“αν μιλήσεις θα σε σταυρώσουμε σαν τον Χριστό και θα σε κάψουμε σαν τον Ιούδα”
(απειλές προς το θύμα από τους παιδοβιαστές του)

Από τις 6 Δεκέμβρη διεξάγεται μια από τις πιο σημαντικές δίκες των τελευταίων χρόνων, όσον αφορά την τοπική κοινωνία των Χανίων. Πρόκειται για την υπόθεση της πολύχρονης κακοποίησης και σεξουαλικής βίας στο χωριό Γλώσσα Πλατανιά, με θύμα τον 20χρονο -σήμερα- Γιάννη, παιδί με μέτρια νοητική υστέρηση, και θύτες το στενό οικογενειακό του περιβάλλον.

Καταρχάς η δίκη γίνεται στο Ρέθυμνο, κι έτσι δεν φτάνει εδώ η μόχα της ρασοφόρας και ευυπόληπτης “καλής κοινωνίας” που αφενός κάθεται στο εδώλιο και αφετέρου την υπερασπίζεται. Αν λοιπόν δεν έχετε ακούσει τίποτα ακόμα για την υπόθεση, είναι επειδή ένα ολόκληρο πλέγμα τοπικής εξουσίας, εκκλησιαστικής και πολιτικής, παίζει τα ρέστα του για να βγουν λάδι ο πατέρας του θύματος Στέφανος Γουμενάκης, ο θείος του Ιωάννης Γουμενάκης (ιερέας και δάσκαλος στις Βουκολιές, κομματικό στέλεχος της ΝΔ, με θητεία ακόμα και ως προϊστάμενος της Α/βάθμιας Εκπαίδευσης Χανίων), τα πρώτα του ξαδέφια Νικόλαος Καβελάκης (ιερέας στα Καμισιανά) και Εμμανουήλ Καβελάκης, καθώς και ο φίλος του πατέρα, Εμμανουήλ Γεωργουσάκης. Μια υπόθεση αδιανόητης φρίκης και κτηνωδίας, καθώς οι 4 εκ των κατηγορουμένων βαρύνονται με κατά συρροήν βιασμούς ενός ανήμπορου παιδιού, του οποίου ο πατέρας εξέθετε στη “διάθεσή” τους για χρόνια, αλλά και το εξανάγκαζε να ζει σαν ζώο σε αποθήκες, στάβλους και στο ύπαιθρο – σε μια απόλυτα βάρβαρη συνθήκη δηλ, ακόμα κι αν εξέλιπαν τα βασανιστήρια των βιασμών και κακοποιήσεων.

Σημειώνουμε εδώ ότι τα ονόματα των κατηγορουμένων δεν έχουν ακουστεί κυριολεκτικώς πουθενά, ούτε σε μία από τις ελάχιστες ανταποκρίσεις και τα σχετικά ρεπορτάζ για την υπόθεση που είδαν το φως δημοσιότητας, από τότε -πριν ένα χρόνο περίπου- που έγιναν οι πρώτες συλλήψεις έως σήμερα. Και πέραν της ιδιότυπης ασυλίας στη δημόσια σφαίρα, οι κατηγορούμενοι απολαμβάνουν και της “υψηλότερης” δυνατής υπεράσπισης για το σινάφι τους, με δικηγόρους που συστηματικά υπερασπίζονται δολοφόνους, βιαστές, ναζιστές και λοιπά καθάρματα. Η “βαριά” αυτή νομική εκπροσώπηση αποτελείται από το γνωστό και μη εξαιρετέο Μαρκογιαννάκη μέχρι την Κατερίνα Σιαφακα (από το γραφείο του Κούγια), την Βάσω Πανταζή (συνήγορο υπεράσπισης της Χ.Α.) και τους Διονύσιο Βέρα και Μεθόδιο Ματαλιωτάκη.

Από την πρώτη μέρα της δίκης, όταν διαβάστηκε το ογκωδέστατο κατηγορητήριο (που αρκούσε να προκαλέσει εμετό ακόμα και στην πιο ψυχραιμη ψυχοσύνθεση), το νομικό αυτό επιτελείο έχει αντίπαλο μονάχα έναν ανεπαρκέστατο -για να μην πούμε κάτι βαρύτερο- δικηγόρο, διορισμένο από το κρατικό ίδρυμα που φιλοξενεί προσωρινά το θύμα – και όλως τυχαίως γαμπρό του διευθυντή του ιδρύματος, επίσης γνωστού στελέχους της τοπικής ΝΔ. Τις επόμενες μέρες, κατά τις οποίες εξετάστηκαν οι μάρτυρες κατηγορίας, απέναντι σε μια υπεράσπιση που επιδιόταν σε ένα κρεσέντο ωμών ύβρεων εις βάρος τους, ο δικηγόρος του ιδρύματος (Νικόλαος Ντουντουλάκης) δεν προέβαλε την παραμικρή ένσταση ή κάποια είδους αντίδραση, αφήνοντάς τους κυριολεκτικά στο έλεός της. Για να αποτυπώσουμε αδρά την κατάσταση των πραγμάτων: η τιμή και η υπόληψη όσων είχαν το θάρρος να καταθέσουν ενάντια στους βιαστές, κουρελιάστηκε βανάουσα, χυδαία και συστηματικά από την υπεράσπιση των τελευταίων, η οποία μετέτρεψε τη διαδικασία σε ριάλιτι του χειρίστου είδους, χρεώνοντας απροκάλυπτα στα κίνητρα των μαρτύρων ερωτικές αντιζηλίες και οικονομικές επιδιώξεις.

Και δυστυχώς, εκτός της κραυγαλέας απροθυμίας του συνήγορου πολιτικής αγωγής -του δικηγόρου της “δομής” δηλ- να προστατέψει κάπως τους μάρτυρες του Γιάννη, ακόμα και η έδρα παρακολουθούσε κατ’ ουσίαν αμέτοχη το εξουθενωτικό μπούλινγκ των Μαρκογιαννάκη και σία. Μια έδρα που διαρκώς υποτάσσεται σε σχεδόν κάθε αίτημα της υπεράσπισης, με αποκορύφωμα στη λυσώδη απαίτησή της να εξεταστεί μέσα στην αίθουσα ο Γιάννης, υποχρεώνοντάς τον να υποστεί ξανά μετά από τόσους μήνες, τη βάσανο της εγγύτητας με τους δεσμώντες και βιαστές του, καταθέτοντας σε απόσταση αναπνοής από κείνους τα όσα φρικτά βίωσε επί χρόνια στα χέρια τους.

Παρά όμως το ξύλο, την ψυχολογική βία και τις απειλές (“αν μιλήσεις θα σε σταυρώσουμε σαν τον Χριστό και θα σε κάψουμε σαν τον Ιούδα”), ο Γιάννης βρήκε κάποτε το θάρρος να μιλήσει για την αβίωτη ζωή του, σε κείνους τους ανθρώπους που του δίνουν ένα πιάτο κανονικό φαγητό, που προσπαθούσαν να επουλώσουν κάπως τις πληγές του και να του προσφέρουν λίγη αγάπη από αυτήν που ποτέ δεν γνώρισε από την οικογένειά του. Κάποιοι από αυτούς τους ανθρώπους στέκονται και σήμερα δίπλα του ως μάρτυρες στο δικαστήριο, παρά τις απειλές και τις προσπάθειες τρομοκράτησής τους από εκκλησιαστικούς κύκλους – και φυσικά είναι αυτοί που υπομένουν τις χυδαιότητες της υπεράσπισης των βιαστών μέσα στην αίθουσα. Σημειωτέον, οι άνθρωποι αυτοί εναντίον τους έχουν και τη διοίκηση του ιδρύματος που “φιλοξενεί” σήμερα το Γιάννη, η οποία έχει κινηθεί νομικά εναντίον τους και απαγορεύσει την επικοινωνία μαζί του, υπονομεύοντας ακόμα περαιτέρω την ανύπαρκτη εκπροσώπησή του.

Ο Γιάννης και οι μάρτυρες κατηγορίας, μόνοι τους ουσιαστικά απέναντι στα θηρία που τους καταρρακώνουν σε κάθε συνεδρία, έχουν την επείγουσα ανάγκη στήριξης όλων μας. Να σπάσουμε εν πρώτοις την ομερτά και να καταδείξουμε τις μεθοδεύσεις ενός σάπιου ως το κόκκαλο κατεστημένου που συγκαλύπτει τον εαυτό του, κάθε φορά που βγαίνουν στη φόρα οι βρωμιές του. Πάνω απ’ όλα όμως, να σταθούμε κι εμείς δίπλα στον Γιάννη, που τόσο χυδαία και ρατσιστικά αμφισβητείται η αξιοπιστία της μαρτυρίας του για όσα ο ίδιος έζησε. Να τον στηρίξουμε ενάντια στην υπερασπιστική γραμμή των βιαστών που χρησιμοποιεί την νοητική του υστέρηση για να τον βγάλει ψεύτη, παραβλέποντας τα ευρήματα της ιατροδικαστικής έκθεσης – η οποία κάνει λόγο για πολλαπλούς βιασμούς. Να σταθούμε δίπλα του, γιατί απλώς ο Γιάννης λέει την αλήθεια.

Ενάντια στη μεθοδευμένη εκστρατεία συγκάλυψης

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ
ΠΕΜΠΤΗ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΗ στις 9:30πμ στα ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΡΕΘΥΜΝΟΥ
ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΔΕΚΕΜΒΡΗ στις 2:00μμ στη ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΧΑΝΙΩΝ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΊΠΕ ΤΗΝ ΑΛΉΘΕΙΑ!

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 2023

Τον Δεκέμβρη του 2022 στο δικαστήριο Ρεθύμνου διεξάγονταν μια από τις πιο σημαντικές δίκες των τελευταίων χρόνων, όσον αφορά την τοπική κοινωνία των Χανίων. Πρόκειται για την υπόθεση της πολύχρονης κακοποίησης και σεξουαλικής βίας στο χωριό Γλώσσα Πλατανιά, με θύμα τον 20χρονο -σήμερα- Γιάννη, παιδί με μέτρια νοητική υστέρηση, και θύτες από το στενό οικογενειακό του περιβάλλον, παπάδες και άλλους.

“Όχι αθώοι, αλλά μη ένοχοι”, έτσι ξεκινάει η αγόρευση ενός από τους δικηγόρους υπεράσπισης, υποδεικνύοντας στους ενόρκους με βάση ποιο σκεπτικό να πάρουν την απόφαση τους. Τρεις από τους πέντε κατηγορούμενους -δύο εξ αυτών ιερείς- κρίνονται αθώοι λόγω αμφιβολιών. Με βάση την εισαγγελική πρόταση δεν υπήρξε ποτέ κανένας βιασμός, όλοι αθώοι για τη χρόνια σεξουαλική κακοποίηση του Γιάννη. Σε μια δίκη εξ’ αρχής στημένη ο δικηγόρος του Γιάννη, αμίλητος γενικά, ακουγόταν μονάχα σποραδικά όταν έκανε κανένα αστεϊάκι με τους δικηγόρους υπεράσπισης, με συνοδεία κλεισίματα ματιού ή και νεύματα. Τα τεκμήρια κατηγορίας, ακόμα και το ξεκάθαρο πόρισμα της ιατροδικαστικής έρευνας που αναφέρεται σε πολλαπλούς και πρόσφατους βιασμούς, θεωρούνται από την έδρα ελλιπή. Οι μάρτυρες κατηγορίας εκφοβίζονται και λοιδορούνται συστηματικά και με την ανοχή έδρας. Αλλά το σημαντικότερο από όλα, ο Γιάννης θεωρείται ψεύτης. Όπως ακούστηκε από την υπεράσπιση “το δικαστήριο σας πώς θα αντιμετωπίσει την καλπάζουσα φαντασία του Γιαννάκη;”. Πρόταση που αποπνέει το γενικότερο κλίμα μισαναπηρίας και υποτίμησης, μέσα στο οποίο ο Γιάννης έχει ζήσει όλη του τη ζωή.

Παρόμοια τακτική είδαμε πρόσφατα στην υπόθεση trafficking (μαστροπείας) στην Ηλιούπολη, όπου η 19χρονη Ε. λόγω της νοητικής της υστέρησης κρίθηκε αναξιόπιστη. Δύο μονάχα παραδείγματα που φανερώνουν την σύσσωμη αδικία προς τους αδύναμους. Μια συνέχεια των ρατσιστικών στερεοτύπων και των ταξικών ανισοτήτων μέσα στις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης.

Η αλήθεια του Γιάννη δεν είχε καμία τύχη απέναντι στον λόγο των σεβασμιότατων ιερέων οι οποίοι εκτός από τη θεία χάρη, έχουν και τη χριστιανική και θεσμική υποστήριξη να κάνουν ό,τι θέλουν.

Ο Γιάννης λέει την αλήθεια!

Οι κακοποιητές του είναι ένοχοι, χωρίς αμφιβολίες.

*Στο διαδίκτυο καθώς και στους πάγκους της κατάληψης μπορείτε να βρείτε και την απάντηση της Κατάληψης Rosa Nera στην Ιερά Μητρόπολη Κισάμου-Σελίνου και την Ιερά Επαρχιακή Σύνοδο Της Εκκλησίας Κρήτης.

8Η ΜΑΡΤΗ – ΚΕΪΜΕΝΟ ΚΑΙ ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΟΡΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ 10 Π.Μ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ, 2023

Για την 8η Μάρτη

...Ζωή, όχι επιβίωση. Η ζωή είναι αυτό που επιθυμεί η γυναίκα που εργάζεται. Η τέχνη, η μουσική, ο ήλιος δεν είναι μόνο για τις πλούσιες γυναίκες, είναι και δικαίωμα όλων των εργατριών. Δεν θέλουμε μόνο ψωμί, αλλά και τα τριαντάφυλλα, τα ρόδα της ζωής...

Rose Schneiderman, συνδικαλίστρια εργάτρια, 1911

Ενάντια σε μια κρατική, εμπορευματική αντίληψη για τη «μέρα της γυναίκας», η οποία είχε εγκαθιδρυθεί στην Ελλάδα τις προηγούμενες δεκαετίες, τα τελευταία χρόνια ο κόσμος του αγώνα επανανοηματοδοτεί την 8η Μάρτη. Η 8η Μάρτη συναντά τις αρχικές καταγωγές της, ως μέρα μνήμης και διεκδίκησης για την απελευθέρωση όλων των γυναικών, ανεξαρτήτως ηλικίας και καταγωγής, μέρα διαδηλώσεων για την ισότητα και την άρση των έμφυλων και ταξικών διακρίσεων, μέρα αναστοχασμού και υπενθύμισης της ανάγκης οργάνωσης και συνέχειας των αγώνων που συνδέουν το σήμερα και την παγκόσμια έκρηξη των γυναικείων διεκδικήσεων με τους αγώνες του παρελθόντος.

Στα μέρη μας, αποτελεί ευκαιρία για σύνδεση ανάμεσα στους σημερινούς αγώνες ενάντια στην πατριαρχία, την έμφυλη βία και τις διακρίσεις με την παρακαταθήκη αγώνων, όπως αυτών των καπνεργατριών στην Θεσσαλία και την Μακεδονία του 1936, των γυναικών της αντιφασιστικής αντίστασης, των γυναικών στο αντιδικτατορικό κίνημα, των αυτόνομων γυναικείων και φεμινιστικών ομάδων του '70, και με τόσες άλλες ιστορικές παρακαταθήκες, στο νήμα των οποίων συνεχίζεται μια ιστορική διαδρομή προς την πολυπόθητη ισότητα και απελευθέρωση από τις έμφυλες ανισότητες.

Η 8η Μάρτη είναι μέρα μνήμης των αγώνων και των κατακτήσεων των γυναικών της εργατικής τάξης, καθώς αποτελεί μια συμβολική αναφορά σε ιστορικούς σταθμούς της γυναικείας εργατικής διαμαρτυρίας. Από τους αγώνες των γυναικών στις βιομηχανίες των ΗΠΑ μέχρι τις γυναικείες διαδηλώσεις στην Ευρώπη, η 8η Μάρτη αποτέλεσε στο πέρασμα προς τον βιομηχανικό 20ο αιώνα μια μέρα αναφοράς των γυναικών ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση τους από τον καπιταλισμό και τους πατριαρχικούς θεσμούς. Και ήταν μια τέτοια μέρα του 1917, όταν στην Πετρούπολη ξεσπά μια κοινωνική επανάσταση που θα συνταράξει οικουμενικά τον κόσμο από τις γυναίκες που φώναζαν «ψωμί» –όπως ακριβώς οι επαναστάτριες γυναίκες στο Παρίσι του 1789– και απαιτούσαν την «ειρήνη», ώστε να σταματήσει η μεγάλη ανθρωποσφαγή του πρώτου μεγάλου πολέμου.

Και αν οι επαναστάσεις προδόθηκαν, τα οράματα και οι διεκδικήσεις των εξεγερμένων γυναικών της εργατικής και της αγροτικής τάξης συνεχίζουν να πλαισιώνουν τις αξίες των αγώνων για ισότητα, δικαιοσύνη, ελευθερία και μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλεόμενες και εκμεταλλευτές.

Στις 8 Μάρτη κατεβαίνουμε στον δρόμο μαζί με τα εργατικά σωματεία, τις συλλογικότητες της πόλης, όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους αυτής της πόλης και ενώνουμε τις φωνές μας:

– Για το τέλος κάθε είδους ρατσιστικού, έμφυλου και δολοφονικού αποκλεισμού των προσφυγισσών και των μεταναστριών από τη ζωή. Καμία εξαίρεση της προφυγιάς και των ξενιτεμένων γυναικών από τα αγαθά της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

– Για να διευρύνουμε, και όχι απλά να πάρουμε πίσω, όλες τις εργατικές κατακτήσεις που αφορούν τις ηλικιωμένες αδερφές μας, τη γενιά που μας «φρόντισε», να απαιτήσουμε την επαναφορά του δικαιώματος στη σύνταξη με πλήρεις αποδοχές με πλήρη πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική φροντίδα και ασφάλιση για όλες, για την εξασφάλιση της ποιότητας της γυναικείας ζωής και ιδίως της τρίτης ηλικίας.

– Για την ταξική και κοινωνική υποστήριξη των εργαζόμενων και ανέργων μητέρων και την αναγνώριση όλων των δικαιωμάτων τους, όπως και την πρόσβαση σε πλήρεις αποδοχές και άδειες μητρότητας.

– Για την άμεση δικαίωση όλων των θυμάτων κακοποίησης, γυναικοκτονιών και έμφυλης βίας και για τη δημιουργία αποτελεσματικών κοινωνικών θεσμών προστασίας, φιλοξενίας και παιδείας για τα ζητήματα της ισότητας.

– Για να δηλώσουμε απερίφραστα ότι δεν έχουμε καμία ανοχή σε διακρίσεις φύλου ως προς τη σεξουαλικότητα, στην κατάργηση του δικαιώματος της έκτρωσης και στις κοινωνικές κατασκευές του φύλου. Δικαίωση όλων των διεκδικήσεων των τρανς γυναικών για την ισότητα.

– Για την κατάργηση του νόμου που αφορά στη συνεπιμέλεια, καθώς δεν προστατεύει επαρκώς και αφήνει εκτεθειμένες τις γυναίκες σε πιθανούς κακοποιητικούς ή φονικούς άντρες.

Ζούμε σε μία χώρα όπου η ενδοοικογενειακή βία, οι βιασμοί και το trafficking αποτελούν σκληρή καθημερινότητα για πάρα πολλές γυναίκες με αποκορύφωμα τις δεκάδες –καταγεγραμμένες– γυναικοκτονίες. Την ίδια στιγμή παρακολουθούμε κατάπτυστες δικαστικές αποφάσεις σε υποθέσεις σεξουαλικής κακοποίησης, όπως την αθώωση των βιαστών αστυνομικών για τον ομαδικό βιασμό 19χρονης στο Α.Τ. Ομόνοιας, των αστυνομικών για την εμπλοκή τους στη δολοφονία του Ζακ, των παιδοβιαστών παπάδων για την υπόθεση του Γιάννη από τη Γλώσσα Πλατανιά, το ξέπλυμα του παιδοβιαστή Λιγνάδη, την πρόσφατη απόφαση που ρίχνει στα μαλακά τον δολοφόνο της Έφης Τσιχλάκη.

Την 8η Μάρτη απεργούμε από το σπίτι και τη δουλειά για να εκφράσουμε την οργή μας απέναντι στο σύστημα που αναπαράγει την έμφυλη βία. Ενώνουμε τις φωνές μας παίρνοντας δύναμη από τις μαζικές κινητοποιήσεις των γυναικών σε όλον τον κόσμο.

Συμμετέχουμε σε όλα τα καλέσματα από τις 10.00 στην Πλατεία Αγοράς

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ROSA NERA

Υ.Γ. Η κρατική δολοφονία τόσων συνανθρώπων μας λόγω εγκληματικών αβλεψιών στον βωμό του κέρδους με όχημα άλλη μία ιδιωτικοποίηση δημόσιου φορέα σίγουρα επισκιάζει κάθε ανάγκη απότισης τιμής σε προηγούμενους αγώνες και σύνδεσής τους με τους σημερινούς. Ωστόσο, είναι από τις περιπτώσεις όπου «η ζωή δεν συνεχίζεται» για τα θύματα της σύγκρουσης των τραίνων στα Τέμπη, τις οικογένειές τους και αυτούς και αυτές που στάθηκαν και στέκονται αλληλέγγυοι/ες και ζητούν πραγματική απόδοση ευθυνών. Βγαίνουμε στον δρόμο οργισμένοι/ες, όχι μόνο για τη δικαίωση της μνήμης των νεκρών, αλλά κυρίως για να εξασφαλίσουμε ότι τέτοιες δολοφονίες δεν θα ξανασυμβούν ποτέ. Στην αντίληψη ότι το κράτος είναι απόν, αντιτινουμε ότι είναι εδώ, σκοτώνει και συγκαλύπτει.

1Η ΜΑΗ: ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΖΩΗ, ΎΧΙ ΜΙΖΕΡΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΑΠΌ ΤΑ ΚΑΤΩ, ΑΓΩΝΕΣ ΤΑΞΙΚΟΙ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΟ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, 2023

Η Πρωτομαγιά των αγώνων για «το ψωμί και τα τριαντάφυλλα», για πάντα εργατική στη συνείδηση των εργατών και των εργατριών σε όλο τον κόσμο, είναι η μέρα της αιματηρής εξέγερσης των βιομηχανικών εργατικών οικογενειών στο Σικάγο του 1886, μέρα ορόσημο στην πάλη για τη διεθνή απελευθέρωση της εργατικής τάξης από την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Στα μέρη μας, ο ανήσυχος μήνας Μάης συνδέεται με τους απεργιακούς αγώνες και την εξέγερση στη Θεσσαλονίκη του 1936.

137 χρόνια από την 1η Μάη στο Σικάγο, οι σύνδεσμοι και τα κράτη των αφεντικών ληλατούν τις κατακτήσεις των εργατικών ενώσεων, οι εκμεταλλευτές συνεχίζουν να κλέβουν τον μισθό, τον χρόνο, «το ψωμί και τα τριαντάφυλλα», τη ζωή.

Στην Ελλάδα του 2023, οι εργοδοτικές δολοφονίες αυξάνονται και παράλληλα βαφτίζονται «ατυχήματα». Δεν είναι όμως αποτέλεσμα κάποιας «ατυχίας» η ποσοτική αύξηση των εργατικών τραυματισμών και θανάτων. Αντίθετα, είναι το αποτέλεσμα των ανύπαρκτων συνθηκών προστασίας και ασφάλειας των εργαζομένων, της απλήρωτης υπερεργασίας και των εξοντωτικών υπερωριών, των ταξικών και κοινωνικών αποκλεισμών από την περίθαλψη.

Στην Κρήτη καταγράφονται κάθε μήνα σοβαροί τραυματισμοί στα εργοτάξια, στα χωράφια και στις διανομές. Παράλληλα καταγγέλλεται δημόσια από τα συνδικάτα η μη δήλωση τραυματισμών (ιδίως για τη μεταναστευτική εργασία), όπως καταγγέλλεται και η ανυπαρξία ελέγχου για τις συνθήκες ασφάλειας στη δουλειά. Χαρακτηριστική είναι η υπόθεση της εργοδοτικής δολοφονίας στο Ρέθυμνο του οδηγού Μανόλη Αφράτη. Ο Μανόλης Αφράτης οδηγούσε με ευθύνη της εταιρείας «ΓΑΛΑΚΤΟΜΙΚΗ ΑΜΑΡΙΟΥ Α.Ε.», ένα φορτηγό-φονιά εντελώς ακατάλληλο για τον δρόμο και με θανατηφόρες τροποποιήσεις – όπως τεκμηριώνεται στη μελέτη εμπειρογνομών. Προκειμένου λοιπόν να γλιτώσει η εταιρεία το κόστος στοιχειωδών κανόνων ασφαλείας, ένας εργάτης οδηγήθηκε στον θάνατο στις 21 Μάη 2020 ενώ –όπως συνήθως συμβαίνει σε ανάλογες περιπτώσεις– επιχειρείται από μια μερίδα τοπικών παραγόντων στο Ρέθυμνο η απαλλαγή της εργοδοσίας από τις ευθύνες της. Αυτές τις μέρες δίνεται ένας σημαντικός νομικός αγώνας από την οικογένεια του νεκρού εργάτη, ένας αγώνας που πρέπει να στηριχτεί από όλες και όλους μας ενάντια στις εργοδοτικές δολοφονίες.

Και δυο μήνες πριν, στα Τέμπη, αποδείχτηκε με φριχτό τρόπο το πώς η υποτίμηση της ζωής και της εργασίας αφορά όλες και όλους, ανεξαρτήτως κοινωνικής καταγωγής. Γιατί ήταν η υποτίμηση της ζωής και της εργασίας που οδήγησαν στο ειδικό κρατικό έγκλημα των Τεμπών. Οι εργαζόμενοι στα τρένα είχαν καταγγείλει, εδώ και χρόνια, τις εγκληματικές συνθήκες στο σιδηροδρομικό δίκτυο χωρίς καμία θεσμική ανταπόκριση.

Αντιθέτως, η κρατική δολοφονία στα Τέμπη ήταν αποτέλεσμα της μακροχρόνιας και πολιτικά εσκεμμένης υποστελέχωσης, ξεπουλήματος και υποβάθμισης των υποδομών του σιδηροδρομικού δικτύου και των κανόνων ασφαλείας με στόχο τη μείωση του κόστους εργασίας και του κόστους της προστασίας της.

Το σοκ από την κρατική και εργοδοτική δολοφονία στα Τέμπη πυροδότησε ένα κύμα διαμαρτυρίας που εκφράστηκε με μια μεγάλη απεργιακή συμμετοχή και τη μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας με ταξικό λόγο ενάντια στην κρατική και εργοδοτική ασιδωσία. Το πένθος δεν ήταν «εθνικό», αλλά αντίθετα εκδηλώθηκε μέσα από την οργανωμένη δράση, τις συγκρούσεις, την οργή και τον λόγο που εκφράστηκαν χωρίς καμία διάθεση συμφιλίωσης με όσους ευθύνονται πολιτικά, οικονομικά και διαχρονικά για το έγκλημα. Αντί όμως να κλιμακωθούν τα γεγονότα διαμαρτυρίας, διεκδίκησης και απεργιών, ακολούθησε η ανακοίνωση για διενέργεια εκλογών, η αδράνεια των κινημάτων και η επιχείρηση αποκλιμάκωσης εκ μέρους των κομμάτων, όπως και η επένδυση σε μια νέου τύπου πρόταση «να λογαριαστούμε μετά», αυτή τη φορά στις κάλπες.

Η ταραχώδης πρόσφατη τοπική (και όχι μόνο) πολιτική ιστορία έχει δείξει πως οι αναθέσεις σε οιοσδήποτε τύπου «σωτήριες» κρατικές, κομματικές ηγεσίες και ταξικές εργολαβίες είναι καταστροφικές για τις αξίες της ελευθερίας, της δικαιοσύνης, της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης, της άμεσης δημοκρατίας και της προτεραιότητας των εργατικών και κοινωνικών αναγκών. Το έγκλημα στα Τέμπη, όπως και τα εγκλήματα στο Αιγαίο, στον Έβρο, στο Μάτι είναι αποτελέσματα υποχώρησης των οργανωμένων αγώνων για την αλλαγή του κοινωνικού, πολιτειακού και οικονομικού παραδείγματος στην κατεύθυνση της οικονομικής ισότητας και της κοινωνικής χειραφέτησης.

Απέναντι σε ένα κλίμα προεκλογικής μιζέριας και ενάντια στην απάθεια, να οργανωθούμε στη βάση των εργατικών ενώσεων και των σωματείων, στα κοινωνικά και τα εργατικά κινήματα, να υπερασπιστούμε τις καταλήψεις, τα σπίτια της αλληλεγγύης των καταπιεσμένων.

Στον καθημερινό αγώνα για τη ζωή, το δίκιο θα κριθεί στους δρόμους.
Καλούμε την 1η Μάη μαζί με τα εργατικά σωματεία και τις συλλογικότητες της πόλης στην Πλατεία Αγοράς στις 10:00

Κατάληψη Rosa Nera

